

Handläggare
Forsell Tommy
Reuter Dahl Karin

Datum
2018-05-11

Diarienummer
KSN-2018-1016

Kommunstyrelsen

Remiss av betänkandet **Bidragsbrott och underrättelseskyldighet vid felaktiga utbetalningar från välfärdssystemen - en utvärdering (SOU 2018:14)**

Förslag till beslut

Kommunstyrelsen föreslås besluta

att avge remissyttrande till Finansdepartementet enligt ärendets **bilaga 1**.

Ärendet

Finansdepartementet har remitterat betänkandet Bidragsbrott och underrättelseskyldighet vid felaktiga utbetalningar från välfärdssystemen - en utvärdering (SOU 2018:14) till Uppsala kommun för yttrande senast den 15 juni 2018.

Betänkandet kan laddas ned från regeringens webbplats regeringen.se. Sammanfattningen bifogas som **bilaga 2**.

Beredning

Ärendet har beretts av kommunledningskontoret och arbetsmarknadsförvaltningen. I ärendet har barn- och jämställdhetsperspektivet beaktats.

Föredragning

Utredningen om utvärdering av bidragsbrottslagen har haft regeringens uppdrag att göra en bredare utvärdering av lagen för att undersöka hur bestämmelserna har fungerat i praktiken, vilka konsekvenser som lagen har fått och om syftena med reformen har uppnåtts.

I betänkandet föreslås att bidragsbrottslagens tillämpningsområde utvidgas till att även omfatta sådant ekonomiskt stöd som beslutas av Försäkringskassan, Arbetsförmedlingen eller kommunen och som avser viss enskild person men inte betalas ut till den enskilde. I förslaget till yttrande bedömer Uppsala kommun att det kan uppstå gränsdragningsproblem för när lagstiftningen är tillämplig, vilket riskerar att leda till att kommunerna gör olika tolkningar. Det behöver därför enligt kommunens mening tydliggöras vilken typ av verksamheter som ska omfattas av det utvidgade tillämpningsområdet.

Vidare föreslås att lagen om underrättelseskyldighet utvidgas dels till att förutom bidrag, ersättningar och lån även avse pensioner, dels till att omfatta sådant ekonomiskt stöd som beslutas av Försäkringskassan, Arbetsförmedlingen eller kommunen och som avser viss enskild person, men inte betalas ut till den enskilde. Underrättelseskyldigheten ska även gälla för kommunerna. I förslaget till yttrande ställer sig Uppsala kommun positiv till förslaget om att även kommuner ska bli skyldiga att lämna underrättelser. Tidigare har kommunen enligt lagen endast varit mottagare för underrättelser från myndigheter. Uppsala kommun bedömer att även om förslaget initialt skulle innebära ökade kostnader för utbildning och anpassning av de verksamheter som berörs, kan det troligtvis leda till ett ökat fokus på frågan och bättre samarbete med andra myndigheter. Det kan i sin tur leda till att fler felaktiga utbetalningar upptäcks.

I betänkandet föreslås att den som i väsentlig mån är oaktsam ska kunna dömas för vårdslöst bidragsbrott. I yttrandeförslaget bedömer Uppsala kommun att förslaget troligtvis skulle leda till att fler misstänkta bidragsbrott anmäls till polisen. Förändringen innebär att ett något större ansvar läggs på individen att förvissa sig om att uppgifterna hon eller han lämnar är korrekta, och att personen ska fråga om något upplevs som oklart. Med nuvarande lagstiftning har arbetsmarknadsförvaltningen, som beslutar om och betalar ut försörjningsstöd i Uppsala kommun, ofta svårt att styrka uppsåt hos individen. Kommunen är därför positiv till förslaget.

I yttrandeförslaget är Uppsala kommun också positiv till utredningens förslag om att vid bedömningen av om gärningen vid vårdslöst bidragsbrott är mindre allvarlig, ska hänsyn även tas till den risk för ekonomisk skada som agerandet har inneburit. De misstänkta bidragsbrott som kommunen i dag upptäcker varierar när det gäller felaktiga utbetalningar, men oftast handlar det om mindre belopp. Att väga in risken för ekonomisk skada vid bedömningen skulle kunna leda till att fler misstänkta bidragsbrott anmäls. Uppsala kommun ser också positivt på förslaget om att det vid bedömningen om ett bidragsbrott är grovt särskilt ska beaktas om den samlade brottsligheten rört betydande belopp.

I betänkandet föreslås vidare att preskriptionstiden för bidragsbrott som är ringa och för vårdslöst bidragsbrott förlängs till fem år. Kommunens bedömning är att en förlängd preskriptionstid troligtvis leder till att en del misstänkta bidragsbrott kommer att omfatta en längre tidsperiod. Ofta är de bidragsbrott som kommunen upptäcker pågående och har pågått ett tag. Det är mindre vanligt att förvaltningen upptäcker misstänkta bidragsbrott som skett tidigare och sedan upphört. Mot den bakgrunden, och med tanke på att det ofta tar lång tid innan ett bidragsbrott kommer till rättsväsendets kännedom, ställer sig Uppsala kommun i yttrandeförslaget positiv till att preskriptionstiden förlängs.

Ekonomiska konsekvenser

Vissa av åtgärderna kan initialt innebära kostnader för utbildning och anpassning av de verksamheter som berörs, men kan hanteras inom befintliga budgetramar.

De föreslagna lagändringarna syftar till att stärka bidragssystemens funktion och integritet. Jämfört med dagens lagstiftning kan lagändringarna bidra till att färre felaktiga betalningar

görs, vilket på längre sikt borde leda till minskade eller lägre kostnader. Det är dock svårt att i dagsläget svårt att bedöma vilken omfattning det skulle kunna handla om.

Kommunledningskontoret

Joachim Danielsson
Stadsdirektör

Christoffer Nilsson
Chef kommunledningskontoret

Handläggare
Forsell Tommy
Reuterdahl Karin

Datum
2018-05-11

Diarienummer
KSN-2018-1016

Finansdepartementet

fi.remissvar@regeringskansliet.se
Ert dnr: Fi2018/00930/RS

Yttrande över betänkandet Bidragsbrott och underrättelseskyldighet vid felaktiga utbetalningar från välfärdssystemen – en utvärdering, SOU 2018:14

Uppsala kommun lämnar följande yttrande över betänkandet Bidragsbrott och underrättelseskyldighet vid felaktiga utbetalningar från välfärdssystemen – en utvärdering (SOU 2018:14). Kommunen har valt att yttra sig i de delar som påverkar kommunens verksamhet.

I betänkandet föreslås att bidragsbrottslagens tillämpningsområde utvidgas till att även omfatta sådant ekonomiskt stöd som beslutas av Försäkringskassan, Arbetsförmedlingen eller kommunen och som avser viss enskild person men inte betalas ut till den enskilde. Uppsala kommun bedömer att det kan uppstå gränsdragningsproblem för när lagstiftningen är tillämplig, vilket riskerar att leda till att kommunerna gör olika tolkningar. Det behöver därför tydliggöras vilken typ av verksamheter som ska omfattas av det utvidgade tillämpningsområdet.

Uppsala kommun ställer sig positiv till förslaget om att även kommuner ska bli skyldiga att lämna underrättelser. Tidigare har kommunen enligt lagen endast varit mottagare för underrättelser från myndigheter. Uppsala kommun bedömer att även om förslaget initialt skulle innebära ökade kostnader för utbildning och anpassning av de verksamheter som berörs, kan det troligtvis leda till ett ökat fokus på frågan och bättre samarbete med andra myndigheter. Det kan i sin tur leda till att fler felaktiga utbetalningar upptäcks.

Uppsala kommun bedömer att förslaget om att den som i väsentlig mån är oaktsam ska kunna dömas för vårdslöst bidragsbrott troligtvis skulle leda till att fler misstänkta bidragsbrott anmäls till polisen. Förändringen innebär att ett något större ansvar läggs på individen att förvissa sig om att uppgifterna hon eller han lämnar är korrekta, och att personen ska fråga om något upplevs som oklart. Med nuvarande lagstiftning har arbetsmarknadsförvaltningen,

som beslutar om och betalar ut försörjningsstöd i Uppsala kommun, ofta svårt att styrka uppsåt hos individen. Uppsala kommun ser därför positivt på förslaget.

Uppsala kommun är också positiv till förslaget om att vid bedömningen av om gärningen vid vårdslöst bidragsbrott är mindre allvarlig, ska hänsyn även tas till den risk för ekonomisk skada som agerandet har inneburit. De misstänkta bidragsbrott som kommunen i dag upptäcker varierar när det gäller felaktiga utbetalningar, men oftast handlar det om mindre belopp. Att väga in risken för ekonomisk skada vid bedömningen skulle kunna leda till att fler misstänkta bidragsbrott anmäls. Uppsala kommun ser också positivt på förslaget om att det vid bedömningen om ett bidragsbrott är grovt särskilt ska beaktas om den samlade brottsligheten rört betydande belopp.

I betänkandet föreslås att preskriptionstiden för bidragsbrott som är ringa och för vårdslöst bidragsbrott förlängs till fem år. Kommunens bedömning är att en förlängd preskriptionstid troligtvis leder till att en del misstänkta bidragsbrott kommer att omfatta en längre tidsperiod. Ofta är de bidragsbrott som kommunen upptäcker pågående och har pågått ett tag. Det är mindre vanligt att förvaltningen upptäcker misstänkta bidragsbrott som skett tidigare och sedan upphört. Mot den bakgrunden, och med tanke på att det ofta tar lång tid innan ett bidragsbrott kommer till rättsväsendets kännedom, ställer sig Uppsala kommun positivt till att preskriptionstiden förlängs.

Kommunstyrelsen

Marlene Burwick
Ordförande

Ingela Persson
Sekreterare

Sammanfattning

Vårt uppdrag

Bidragsbrottslagen trädde i kraft den 1 augusti 2007. Det huvudsakliga syftet med lagen är att minska antalet felaktiga utbetalningar och att stärka tilltron till välfärdssystemen. Lagen ska vidare skapa ett effektivt straffrättsligt skydd för välfärdssystemen så att dessa kan upprätthållas på lång sikt.

Lagen innebär att den som lämnar oriktiga uppgifter eller underlåter att anmäla ändrade förhållanden som han eller hon är skyldig att anmäla enligt lag eller förordning, och på så sätt orsakar fara för att en ekonomisk förmån betalas ut felaktigt eller med ett för högt belopp från Försäkringskassan, Pensionsmyndigheten, Centrala studiestödsnämnden (CSN), Migrationsverket, Arbetsförmedlingen, kommunerna eller arbetslöshetskassorna, ska dömas för bidragsbrott. Med ekonomisk förmån avses bidrag, ersättningar och lån för personligt ändamål. Bidragsbrottet kan vara ringa, av normalgraden eller grovt. Om någon saknar uppsåt, men begår den beskrivna gärningen av grov oaktsamhet, ska personen dömas för vårdslöst bidragsbrott.

Som ett led i arbetet med att motverka felaktiga utbetalningar från välfärdssystemen infördes även lagen om underrättelseskyldighet vid felaktiga utbetalningar från välfärdssystemen. Lagen omfattar med undantag för kommunerna samma myndigheter och organisationer som bidragsbrottslagen samt Skatteverket och Kronofogdemyndigheten. Aktörerna har en särskild underrättelseskyldighet och ska som huvudregel, om det finns anledning att anta att en ekonomisk förmån har beslutats eller betalats ut felaktigt eller med ett för högt belopp, underrätta den myndighet eller organisation som har fattat beslutet.

Vi har fått i uppdrag att göra en bredare utvärdering av lagen för att undersöka hur bestämmelserna har fungerat i praktiken, vilka

konsekvenser som lagen har fått och om syftena med reformen har uppnåtts. Eftersom bidragsbrottslagen och lagen om underrättelseskyldighet vid felaktiga utbetalningar från välfärdssystemen är tillämpliga på samma ekonomiska förmåner omfattar vår utvärdering även denna lagstiftning.

I vårt uppdrag har ingått att

- undersöka om syftena bakom införandet av bidragsbrottslagen har uppnåtts,
- undersöka om, och i så fall på vilket sätt, bestämmelserna i bidragsbrottslagen har påverkat medborgarnas tilltro till välfärdssystemen,
- göra en uppskattning av de offentligfinansiella effekterna av bidragsbrottslagens införande,
- undersöka vilka konsekvenser införandet av bidragsbrottslagen och lagen om underrättelseskyldighet vid felaktiga utbetalningar från välfärdssystemen fått för myndigheter, kommuner och arbetslöshetskassor och
- kartlägga bl.a. vilken kunskap som finns hos myndigheter, kommuner och arbetslöshetskassor om lagstiftningen, hur olika myndigheter, kommuner och arbetslöshetskassor arbetar för att förebygga och förhindra bidragsbrott och hur lagen om underrättelseskyldighet tillämpas samt
- undersöka hur de säkerställer att bidragsbrott lagförs, i vilken utsträckning som misstänkta brott polisanmäls samt vilken kvalitet anmälningarna håller och hur de utreds.

I vårt uppdrag har även ingått att utreda om det finns skäl att förändra bidragsbrottslagens eller lagen om underrättelseskyldighet vid felaktiga utbetalningar från välfärdssystemens tillämpningsområdet. Vi har också haft att ta ställning till vissa särskilda frågor kring lagens utformning. Det har rört om bestämmelsen om vårdslöst bidragsbrott är ändamålsenlig och om det finns behov av att ändra bestämmelsen om grovt bidragsbrott, så att än större vikt läggs vid om gärningen ingått i en brottslighet som utövats systematiskt eller i större omfattning. I detta sammanhang har vi också haft att ta ställning till ett eventuellt behov av en skärpning av straffskalan. I vårt

uppdrag har särskilt ingått att genomföra en praxisgenomgång, bl.a. i syfte att undersöka om det finns några särskilda tolkningsproblem eller andra svårigheter vid tillämpningen av bestämmelserna i bidragsbrottslagen.

Mot bakgrund av resultatet av utvärderingen har vi haft att ta ställning till om bidragsbrottslagen eller lagen om underrättelseskyldighet vid felaktiga utbetalningar från välfärdssystemen behöver ändras och i så fall lämna förslag till nödvändiga författningsändringar. Vi har även haft möjlighet att föreslå andra åtgärder för att motverka felaktiga utbetalningar.

Vår kartläggning och de slutsatser som vi dragit av den

För att kartlägga hur arbetet mot bidragsbrott bedrivs i praktiken har vi genomfört en enkätundersökning och en rad studiebesök hos berörda myndigheter och ett urval av landets arbetslöshetskassor och kommuner. Utifrån detta kan vi konstatera att bidragsbrottslagen har lett till att frågor om bidragsbrott fått större fokus hos många av de utbetalande myndigheterna, a-kassorna och kommunerna. Administrationen upplevs emellertid ha ökat, främst i arbetet med att upprätta polisanmälningar som en följd av anmälningskyldigheten. Antalet anmälda bidragsbrott har emellertid totalt sett varken ökat eller minskat sett till perioden 2008–2015. De ekonomiska konsekvenserna av att lagstiftningen infördes har visat sig svåra att mäta, antingen för att myndigheterna inte beräknat dem eller för att de varit svåra att uppskatta. Något underlag för att närmare uppskatta de offentligfinansiella effekterna av lagens införande har inte gått att få fram inom ramen för vårt uppdrag. Såvitt kartläggningen visar har emellertid ingen av de utbetalande myndigheterna, Polis- eller Åklagarmyndigheterna behövt begära ökade anslag till följd av bidragsbrottslagens införande, vilket gör att det får anses ha varit statsbudgetmässigt neutralt. Kunskaperna om lagstiftningen har inte mätts, men den uppges överlag vara god ifråga om bidragsbrottslagen medan underrättelseskyldigheten är mindre känd. Information och kontroll framhålls som viktiga verktyg för att förhindra och förebygga brottsligheten och flera aktörer arbetar för att kontrollarbetet ska bli mer effektivt. Ett effektivt kontrollarbete och att faktiskt anmäla de misstänkta brotten framhålls av de

flesta som sättet att nå fram till lagföring. Flera omständigheter hindrar emellertid att anmälningsskyldigheten får fullt genomslag, bl.a. resursbrist och överväganden kring om bevisningen är tillräcklig för lagföring. När det gäller andelen polisanmälningar av misstänkta brott menar vi att myndigheterna, kommunerna och a-kassorna i vart fall inte anmäler i överkant. Något som försvårar hanteringen är att det är otydligt vilka åtgärder som myndigheterna får, eller bör, vidta för att utreda misstänkta bidragsbrott före anmälan. Dessutom vållar den preliminära bedömning av uppsåt eller grov oaktsamhet som ska göras inför anmälan ofta problem. När ett ärende väl anmälts upplevs återkopplingen från rättsväsendet som bristfällig, särskilt i fråga om varför ett ärende läggs ned. Även om anmälningarnas kvalitet har blivit bättre upplevs fortfarande en stor andel leda till ett nedlägningsbeslut hos polis eller åklagare.

När det gäller lagen om underrättelseskyldighet bedöms den inte ha fått fullt genomslag. Orsaken står bl.a. att finna i en osäkerhet om i vilka situationer en underrättelse bör skickas, vilken information som i så fall får, bör eller ska bifogas samt att hanteringen sker manuellt vilket är tidskrävande. Även om vissa åtgärder skulle kunna öka lagens genomslagskraft är vår bedömning att förväntningarna på vilka problem som lagen kan lösa måste vara rimliga.

I fråga om bidragsbrottslagen har lett till att de felaktiga utbetalningarna minskat får vi konstatera att eftersom storleken på de felaktiga utbetalningarna inte är känd kan vi inte heller säga om dessa faktiskt minskat. Vad som däremot står klart utifrån vår kartläggning är att det ökade fokus på kontroll som lagen medfört på flera håll lett till positiva ekonomiska effekter. När det gäller tilltron till välfärdssystemen har vi funnit ett visst stöd för att bidragsbrottslagen kan ha bidragit till en skärpt syn på bidragsfusk.

Slutligen vill vi framhålla behovet av en gemensam statlig utbetalningsfunktion och vikten av att den frågan utreds snarast.

Våra förslag till åtgärder

Bidragsbrottslagens tillämpningsområde utvidgas

Att bidragsbrottslagens tillämpningsområde är alltför begränsat har i olika sammanhang lyfts fram som ett problem. Vi föreslår därför att bidragsbrottslagens tillämpningsområde utvidgas till att även om-

fatta sådant ekonomiskt stöd som beslutas av Försäkringskassan, Arbetsförmedlingen eller kommunen och som avser viss enskild person men som inte betalas ut till den enskilde. På så sätt omfattas även de stöd som betalas ut till eller skattekrediteras företag av lagen. I dag bedöms sådana brott som bedrägeri. Det blir också tydligt att assistansersättningen omfattas av lagen oavsett om den efter anvisning av den enskilde betalas ut till det företag som anordnar assistansen eller direkt till den enskilde. Vi har inte funnit skäl att låta lagen utvidgas i övrigt, t.ex. ifråga om utbetalningar av EU-medel eller lönegaranti. Inte heller menar vi att det inom ramen för vår utredning kommit fram tillräckligt underlag för att anse att bidragsbrottslagen bör omfatta samtliga statliga utbetalningar till företag eller organisationer.

Maximistraflet för grovt bidragsbrott ska skärpas till fängelse i sex år

En konsekvens av utvidgningen är att vissa brott som i dag bedöms som bedrägerier i stället ska bedömas enligt bidragsbrottslagen. Genom att skärpa straffskalan för grovt bidragsbrott till ett straffmaximum på sex år sker en anpassning till bestämmelsen om grovt bedrägeri. Det innebär också en harmonisering med straffskalan för grovt skattebrott, vilket ligger i linje med tanken om att det straffrättsliga skyddet för statens utgiftssida bör vara lika starkt som skyddet för dess intäkter. Domstolarna får dessutom bättre förutsättningar att kunna bestämma en lämplig påföljd för allvarliga brott som begås mot välfärdssystemen.

Bestämmelsen om grovt brott ändras

När man bedömer om ett bidragsbrott är grovt ska det särskilt beaktas om brottet rört betydande belopp, om den som begått brottet använt falska handlingar eller om gärningen ingått i en brottslighet som utövats systematiskt eller i större omfattning. Omkring fem prisbasbelopp (232 500 kronor år 2018) används i praxis och förarbeten som riktmärke för vad som är betydande belopp. Att så stora summor betalas ut vid ett enda tillfälle är mycket ovanligt. Med tanke på att varje utbetalning enligt praxis anses som ett brott, skulle det

kunna innebära att ett bidragsbrott nästan aldrig kan kvalificeras som grovt endast på den grunden. Vår praxisgenomgång visar dessutom att domstolarna i varierande utsträckning tagit hänsyn till brottsligheten som helhet när de bedömer hur brottet ska rubriceras. För att öka förutsebarheten och ge möjligheter till en mer enhetlig bedömning, där större hänsyn tas till betydelsen av den samlade brottsligheten, föreslår vi att bestämmelsen ändras. Vid bedömningen av om ett bidragsbrott är grovt ska det – utöver vad som nu gäller – även särskilt beaktas om den samlade brottsligheten rör betydande belopp. Bestämmelsen förtydligar att det är möjligt att bedöma en gärning som grovt brott om den samlade brottsligheten avser ett betydande belopp.

Brott enligt bidragsbrottslagen ska bara anmälas till Polismyndigheten

I nuläget ska brott mot bidragsbrottslagen anmälas till polis eller åklagare. Det har emellertid visat sig att de anmälningar som kommer in till Åklagarmyndigheten regelmässigt lämnas över till Polismyndigheten. Den nuvarande regleringen att anmälan ska ges in till åklagare fyller alltså ingen praktisk funktion. För att bättre åter spegla de faktiska förhållandena föreslår vi att Polismyndigheten ska stå som ensam mottagare av anmälningar av brott enligt bidragsbrottslagen.

Den som i väsentlig mån är oaktsam ska kunna dömas för vårdslöst bidragsbrott

Frågan om vad som är grovt oaktsamt i bidragsbrottslagens mening har varit föremål för Högsta domstolens prövning i ett fall. Den bedömning som Högsta domstolen då gjorde, och hur olika ageranden har bedömts i praxis efter detta, motiverar att bestämmelsen om vårdslöst brott ändras. Bedömningen har enligt vår mening inneburit att straffvärda förfaranden kommit att falla utanför det straffbara området. Vi föreslår därför att straffansvaret även ska omfatta den som i väsentlig mån är oaktsam. Bestämmelsen understryker förmånstagarens ansvar för att alla relevanta uppgifter lämnas och att de är korrekta samt vikten av att fråga ansvarig myndighet,

kommun eller arbetslöshetskassa om det är något som förmånstagarren inte förstår eller som ter sig oklart.

Risken för ekonomisk skada ska vara en del av bedömningen om ett vårdslöst brott är mindre allvarligt

Vi föreslår att bestämmelsen om vårdslöst bidragsbrott ändras även i den del som gäller straffrihet vid mindre allvarliga gärningar. Förändringen motiveras dels av att praxis inte gett ett entydigt svar på vilka omständigheter som ska vägas in i bedömningen, dels av att det funnits oklarheter i vilka typer av efterkontroller som ansetts tillräckligt täckande för att utgöra ett skydd för förmånen så att gärningar som upptäcks i dessa kan vara straffria. Bestämmelsen bör därför förtydligas genom att det uttryckligen anges att risken för ekonomisk skada ska beaktas. På det sättet blir det tydligt att domstolarna ska göra en sammanvägd bedömning av beloppet, risken för ekonomisk skada för staten, kommunen eller arbetslöshetskassan och övriga omständigheter. Vi ger också exempel på hur en efterkontroll ska vara konstruerad för att anses så heltäckande som bestämmelsen avser.

Preskriptionstiden för bidragsbrott som är ringa och för vårdslöst bidragsbrott ska förlängas till fem år

Det tar ofta lång tid innan ett bidragsbrott kommer till rättsväsendets kännedom. Först ska den anmälade myndigheten upptäcka att det rör sig om en misstänkt felaktighet, vilket i sig kan vara långt efter att brottet begåtts. Sedan undersöks ofta om det kan bli aktuellt att betala tillbaka det belopp som betalats ut felaktigt. Först efter detta polisanmäls det misstänkta brottet, som sedan ska utredas av polis och åklagare för att i vissa fall slutligen avgöras i domstol. Detta innebär att många mindre allvarliga brott preskriberas innan de hunnit lagföras. Vi föreslår därför att preskriptionstiden för ringa och vårdslöst brott förlängs från två år till fem år, dvs. samma som gäller för bidragsbrott av den så kallade normalgraden. Det är också vad som gäller för motsvarande brott på skatteområdet. På det sättet kommer vi närmare regeringens målsättning att

skyddet för statens intäcks- och utgiftssida i huvudsak ska vara lika starkt.

Underrättelseskyldigheten vid felaktiga utbetalningar från välfärdssystemen utvidgas

Vi föreslår att lagen om underrättelseskyldighet får ett utökat tillämpningsområde enligt vad vi föreslagit för bidragsbrottslagens del. Lagen ska alltså även gälla sådant ekonomiskt stöd som beslutas av Försäkringskassan, Arbetsförmedlingen eller kommunen och som avser viss enskild person men som inte betalas ut till den enskilde. I konsekvens med bidragsbrottslagen ska lagen om underrättelseskyldighet även omfatta pensioner. Dessutom föreslår vi att kommunerna ska ingå i den krets av aktörer som är skyldiga att lämna underrättelser.

Vi har däremot inte funnit skäl att utvidga tillämpningsområdet ytterligare till att omfatta övriga utbetalningar till företag och organisationer eller utbetalning av EU-medel. Inte heller bör kretsen av underrättelseskyldiga aktörer utvidgas ytterligare.